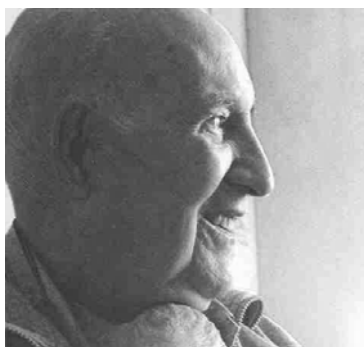

Rosa Baserba, Carmel; “Lluís Roc”

(Barcelona, 1912 – Banyuls de la Marenda, Rosselló, 16 de novembre de 2007)

Fill d'una família originària de la Jonquera. Els problemes econòmics arran de la mort del seu pare, el 1924, el portaren a treballar en una agència de duanes. El contacte amb el món laboral l'aproximà als moviments marxista i sindicalista: amb disset anys entrà a la Junta del Sindicat d'Empleats de

Duanes i Consignataris i, més tard, esdevingué membre del Sindicat Mercantil. A finals de 1930 inicià la seva militància política a les joventuts del Bloc Obrer i Camperol (BOC); fou membre del Comitè Local de Barcelona, de l'Executiva de les Joventuts Comunistes Ibèriques i de l'Aliança Obrera, i participà en la unificació del BOC amb Esquerra Comunista, que donà lloc el 1935 al Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM). En aquest procés coincidí amb la seva futura esposa i companya de militància Antònia Adroher i Pascual.

Col·laborà amb el Front d'Esquerres i en esclatar la Guerra Civil anà a lluitar al Front d'Aragó, com a oficial de la Divisió Rovira. A partir de maig de 1937 abandonà el front i formà part de l'Executiva clandestina del POUM.

El 1939 s'exilià a França on fou internat en diferents camps de concentració dels quals aconseguí evadir-se diverses vegades. En 1941 fou condemnat per un tribunal militar francès per activitats comunistes i portat al camp de concentració d'Argelers, però no acabà de complir condemna gràcies a la fi de la Segona Guerra Mundial. Marxà aleshores a París amb la seva esposa i treballà com a periodista de l'edició en castellà de l'Agència France-Press, on fou responsable de la informació econòmica d'Amèrica Llatina.

En instal·lar-se a París s'incorporà al Comitè Executiu del POUM a l'Exili i col·laborà en la reactivació del Casal de Catalunya de la ciutat, dirigit per

Adroher. Continuà amb la seva activitat sindical, emmarcada dins la Unió General dels Treballadors (UGT), a la que s'havia afiliat en acabar la Guerra Civil. El 1953 fou vocal del Grup Català de la UGT del Sena, que tingué algunes desavinences amb la direcció del sindicat a Tolosa arran de la publicació de *Catalunya Obrera*.

El 1974 estigué present en el Congrés de Suresnes del PSOE, en el qual Felipe González fou elegit Secretari General. Poc després tornà a Catalunya i combinà llargues estades a Girona amb períodes de residència a Banyuls. El 1976 ingressà en el Partit Socialista de Catalunya–Congrés, del qual fou conseller nacional. El 1994 deixà aquest càrrec i passà a ser membre del Consell Regional de les Comarques gironines del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC–PSOE).

Fou també redactor de la secció internacional de *L'Hora Socialista* i de *L'Opinió Socialista* i col·laborà en d'altres revistes com *Presència* i *El Punt Diari de Girona*, on defensà posicions clarament europeistes. El 1996 exercí de cap de redacció per a la revista *El Roure*. A més dels articles periodístics, escriví *Quan Catalunya era revolucionària (i feia la guerra)*, publicat el 1986 i *La llavor dels somnis*, escrit amb la seva dona i publicat el 2001. Va morir poc després de rebre la Creu de Sant Jordi a finals del 2006.